

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

<http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Director de continguts: Àlex Milián.

Coordinadora: Sumpsi Palau

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís
Bonada, Xevi Camprubí i Enric Rimbau

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Ana
Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Álvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyis, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardi, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscow*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt
(*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez
(*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla
(*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C.
Serra (*Berlin*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*),
Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Corticans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar
Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon,
Lluc Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi
Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer,
José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play
i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Il·lustració de la portada: El Gat Invisible.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap
mitjà: mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia,
ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

Tura o res

Durant la major part de la dècada que ara s'ha acabat, el PSC ha acumulat una quantitat enorme de poder institucional a Catalunya. La immensa majoria de la població del Principat vivia sota l'administració d'un alcalde socialista, un president de la Generalitat socialista i un president del govern espanyol de la mateixa filiació. Els socialistes catalans havien arribat a aquesta situació gràcies a un extraordinari poder municipal i a la fórmula del tripartit, amb ICV i ERC, que els va permetre dues legislatures consecutives amb la presidència de la Generalitat sota les seves sigles. Això, a més, s'ha fet en un context en què el govern de Madrid era a les mans del PSOE i amb representants qualificats del PSC al consell de ministres.

Però aquesta estada al poder no ha fet sinó accelerar una davallada electoral que ve de lluny. El PSC és vist, en part, com un partit molt vinculat a la vella immigració dels anys 50 i 60, i d'aquí ve la seva preponderància tradicional en la conurbació de Barcelona. El problema és que aquesta franja sociològica tendeix a aprimar-se per qüestions purament biològiques i d'integració en el país. Els socialistes catalans, a més, han perdut la brillantor dels anys de la gestió de Pasqual Maragall i, si més no en part, han anat deixant enrere antics suports periodístics i intel·lectuals que els havien fornit un discurs prou atractiu per a les classes mitjanes de l'entorn urbà.

A més, el PSC ha hagut d'afrontar, de cara, el debat de la qüestió nacional. Des de la presidència de la Generalitat no es pot evitar la presa de posició en totes i cadascuna de les múltiples ocasions en què es confronten els interessos del govern de Madrid i els de Catalunya. Això, vistos els resultats, només es va aconseguir —parcialment— en l'etapa de Pasqual Maragall, però no en la de José Montilla. Tot plegat, doncs, ha acabat desacreditant electoralment el partit que ha guanyat la majoria de les eleccions a Catalunya des del restabliment de la democràcia.

El cas és que, al capdavant, tot aquest panorama afecta les possibilitats de renovar el mandat en institucions tan essencials com l'Ajuntament i la Diputació de Barcelona, totes dues a mans del PSC, ininterrompudament, des de fa més de trenta anys. I aquí és on els socialistes catalans es juguen la continuïtat de centenars de càrrecs de confiança i —cosa més important— la possibilitat de mantenir una influència institucional que en cas de derrota quedaria molt minvada.

La solució —si més no, la que veu la direcció nacional— sembla que es basa en la candidatura de Montserrat Tura. De les possibilitats d'èxit de l'ex-consellera dependrà el futur, en un termini mitjà, del principal partit de l'esquerra catalana.

Als nostres lectors

Montserrat Tura és un personatge molt difícil de classificar. Té una bona imatge pública, fama de treballadora i una gran predisposició a mantenir-se a la primera línia de la batalla política. Però mai no ha estat apreciada per l'aparell del seu partit, que la considera poc disciplinada i massa ambiciosa. La gran paradoxa és que, si les enquestes no s'equivoquen, és a les mans de Tura que el PSC conservi la quota de poder institucional. D'aquí ve la importància de les eleccions primàries que s'han convocat el dia 19 de febrer, que determinaran si l'adversari de Xavier Trias serà Tura o l'alcalde actual, Jordi Hereu. Per tot plegat, hem volgut fer ressaltar a la portada que l'ex-alcalde de Mollet és la darrera carta a jugar. Però també

Salvador Cot